

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 813. Usque Ad Annum 859

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117867

§. 17. Michaelis Imperatoris impietas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66103](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66103)

Sæculum IX.
A. C. 854.

Sup. Lib.
XLVIII.
§. 59.

v. Baudr.
Centumcell.

Post.
Theoph. IV.
n. 21. 36. 37.

n. 38.

to, molitus est novam civitatem eam-
que de nomine suo Leopolim appellavit.
Illam eodem ritu, quo prius Civitatem
S. Petri dedicavit, totam pedibus cir-
cumiens, & mœnibus aquam benedictam
aspergens. Missa deinde celebrata po-
pulum liberali largitione recreavit. Ec-
clesiis quoque hujus novæ Civitatis, quæ
decima quinta Octobris anno Pontifica-
tus sui octavo, seu anno Salutis octingen-
tesimo quinquagesimo quarto dedicata
est, ingentis pretii dona contulit. Po-
sterioribus sæculis cum minus commo-
dus videretur loci situs ad antiquam ci-
vitatem Centumcellensem, quæ ideo I-
talico sermone *Civita Vecchia* seu vetus
Civitas dicta in littore maris, reversi
sunt.

§. XVII.

Michaelis Imperatoris impietas.

Interim Constantinopoli Michael Impe-
rator grandior factus Barda Avunculo
impellente, qui sub nepotis umbra Re-
gnum affectabat, Theodoram Matrem e
Regia expulit. Nempe & juvenis &
Dominus in omnem vitæ licentiam effu-
sus, & Circi spectaculis summopere gau-
dens, vehicula ipse regere gestiebat, a-
gasonibus usque adeo familiaris, ut eo-
rum liberos e fonte Baptismi levare non
dedignaretur. Obsidebatur turba disso-
luto-

lutorum hominum, quos honore profe- ^{Sæculum IX.}
 quebatur, & Religionem ludibrio habens ^{A. C. 854.}
 volebat eos vestibus Pontificiis auro tex-
 tis indui, & cæremonias, quas Christia-
 ni sacrosanctas habent, per ultimum con-
 temptum imitari. Eorum præcipuum
 nomine Theophilum cognomento Gryl-
 lum Patriarcham appellabat, ceteris ve-
 ro nomina undecim Metropolitanarum,
 qui, aliis præfecti, Sedi tamen Constan-
 tinopolitanæ subiciebantur, tribuebat,
 & se ipsum, nam societatem impiam non
 respuebat, Colonensem vocari patieba-
 tur. Cantum Ecclesiasticum ludentes
 citharis imitabantur, jam mollius, jam
 fortius fides tangentes, ut sonum Sacer-
 dotis submissa vel elata voce orantis ex-
 hiberent. Vasa habebant gemmis or-
 nata, quæ implentes aceto & sinapi Com-
 munionem Fidelibus porrigere simula-
 bant.

Ritu solemnibus per Civitatem bini &
 bini procedebant, & Gryllus asino ve-
 hebatur omnibus aliis sequentibus. Cum-
 que quadam die in platea insanientibus
 Ignatius Patriarcha inter publicas pre-
 ces cum Clericis suis procedens occur-
 reret, Gryllus optatissimam occasionem
 captans, levata casula ludere fidibus cœ-
 pit. Cunctis deinde sociis chordas tan-
 gentibus ingenti strepitu orantes turba-
 runt, Patriarcham Clericosque ipsius
 con-

Sæculum IX. conviciis insolentissime insectantes. **A. C. 854.** lia die Michael Imperator Theodoram matrem moneri jubet, ut veniret & Benedictionem Patriarchæ acciperet. Pissima matrona credidit adesse Ignatium, venerabunda accurrit & in pavimento se prosternit. Aderat vero Gryllus barbam & faciem occultans, qui inter voces petulantissimas obscenum alvi crepitum edens addidit: *Damus tibi, Domina, quod habemus.* Imperatrix contumelia immani exacerbata, & hunc Patriarcham execrata est & filium suum, cui prædixit, fore, ut Dei auxilio destitueretur.

Id. n. 13.
Simeon.
Mag. n. 20.

Id. n. 13.
Post.
Theoph. n. 22

vit. Ign. p.
1194.

Tandem anno Michaelis decimo tertio, salutis octingentesimo quinquagesimo quarto mater compellente filio e Regia discessit, comam sibi & filiabus abscindi passa est, in Monasterium migratura. Conatus est etiam Imperator Ignatium Patriarcham ad conferendum eis habitum Monasticum permovere, quod autem facere constanter detrectavit, dicens: *Cum Ecclesiæ hujus regimen susciperem, scripto promisi & juravi, nihil me unquam facturum, quod salutis tuæ & gloriæ noceret. Quid enim deliquerunt optimæ Principes, quod tam male haberi meritæ essent?* Hæc e locutus Patriarcha recessit. Imperator vero matrem sororesque in Palatio, quod

a Ca-

a Cariano dicebatur, arctæ custodiæ tradidit. Interim Bardas Theodoræ frater, vir rebus gerendis aptus, sed vitiis depravatus, nepotis vecordia in rem suam usus totam sibi soli potestatem usurpabat.

Sæculum IX.
A.C. 854.

§. XVIII.

S. Ansharius Episcopus Bremensis.

In Saxonia S. Ansharius, irrumpentibus Normannis, jam anno 845. Ham-
burgo expulsus, nihilominus Barbarorum conversioni incumberebat, alimenta accipiens e Monasterio Turholtensi in Belgica, quod sibi Ludovicus pius dederat. Cum vero Rex Carolus, in cuius Regno Monasterium positum erat, illud cuidam Procerum suorum, nomine Regnario, donasset, Ansharius ad extremam redactus est paupertatem. Monachis Corbejæ veteris, qui eum secuti fuerant, ad Monasterium suum reversis, & compluribus aliis ab eo diffugientibus cum paucis tamen Discipulis remanentibus boni Pastoris officio vacare non destitit. Rex Ludovicus, in cuius Ditionibus pio labori Ansharius insudabat, miseratus quærebat remedium, quo illius inopiæ consulere; cumque in illa Regione nullum esset Monasterium, quod ipsi conferre posset, statuit ei dare Episcopatum Bremensem, illis locis vicinum, & morte

Sup. Lib.
XLVIII.

§. 31.

vita n. 35. to.

6. Añ. p. 95.

n. 36.